

Olavi Kares: Ikävöity joulu

Adventtikalenterin luukku 20.12.2016, Talvikynttilät 1947

Jeesuksen syntymään liittyvillä evankeliumin kertomuksilla on ihmeellinen tunnearvo Herran ystäville. Eikö olekin niin, että me olemme jo varhaisimmassa lapsuudessamme eläneet joulun tapahtumat unohtumattomalla tavalla. Kun me kuulemme veisattavan tuttua jouluvirttä "Enkeli taivaan lausui näin", niin jotakin salattua ja pyhää liikkuu sydämessämme. Joulun maailmassa on vielä vanhuksellekin ihmeellistä kirkkautta, jolle on vaikea etsiä vertauskohtaa muualta muistojen kätköistä. Pieni, hiljainen Beetlehem ei ole vain kaupunki kaukana Palestiinassa, jossa Jumalan Poika on syntynyt maailmaan, ei, vaan se on myöskin meidän lapsuutemme kaupunki. Siellä me olemme yhdessä Beetlehemin paimenten kanssa pimeällä kedolla pyhästä ihmetyksestä vavisten katselleet taivaallista näkyä ja kuunnelleet sitä vavahduttavinta ilosanomaa, että meille pienimmille ja heikoimmille on syntynyt Vapahtaja. Sen kaupungin kapeilla kujilla me olemme ottaneet paimenten kanssa ensimmäiset heikot askeleemme sillä tiellä, jolla etsitään joulun lasta, elämän Herraa. Yhtä vähän oli meillä vietävää sinne tallin seimen ääreen kuin noilla köyhillä paimenilla. Me emme osanneet mitään antaa, mutta me saimme paljon, enemmän kuin silloin aavistimmekaan.

Kun näitä tänä jouluna muistelemme, saattaa tuntua, että elämä on riistänyt meiltä tuon ihmeellisessä kirkkaudessa sädehtivän joulun maailman. Meidän lapsemme rientävät Beetlehemin kujia taivaallista tallia kohden, mutta me jäämme jälkeen. He osaavat tien paremmin kuin me. Entäpä jos yritettäisiin kulkea heidän perässään, jos annettaisiin lasten näyttää tietä. Muistan erään heränneen isän siellä kotona Lapualla. Kun hän valmistautui viimeiselle vaellukselleen, hän itki sitä, että lapset kulkevat kaukana edellä elämän tiellä. Hän oli jäänyt jälkeen. Lapset olivat lähempänä armon Herraa. Niissä kyöneleissä oli hiljaista kipua, muita niissä oli myöskin iloa. Vanha isä tunsi, että nyt, kun hän oli väsynyt ja silmät hämärtyneet, lapset näyttävät tietä. Se itkevä vanhus tuntui silloin niin sanomattoman rakkaalta ja sen lapset näkyivät sananpalvelijan silmiin heränneen kansan "polvikukkasina", jotka tietämättään kertoivat viestiä kevään maasta. Sellaisille väsyneille isille ja äideille ja sellaisille monien rukousten lapsille avautuu tänäkin jouluna taivaallinen näky.

Vain pimeällä taivaalla näkyy Beetlehemin tähti. Sen Herran murehtivaiset ystävät usein unohtavat. Minua on edessä olevaa joulua odotellessa erityisesti puhutellut evankeliumin koruton kertomus ensimmäisen joulun kaukovieraista: "Kun Jeesus oli syntynyt Juudean Beetlehemissä kuningas Herodeksen aikana, niin katso, tietäjiä tuli itäisiltä mailta Jerusalemiin, ja he sanoivat: 'Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas? Sillä me näimme hänen tähtensä itäisillä mailta ja olemme tulleet häntä kumartamaan.' Ne kolme itämaan tietäjää eivät tuoneet Jeesus-lapselle vain kultaa, suitsuketta ja mirhaa, ne toivat myöskin sen köyhäin sydänten sanomattoman ikävän, mikä on aina ollut Vapahtajan rakkain joululahja. Ja nyt tekisi mieli sanoa niille ystäville, jotka tuntevat syntiensä ja sydämensä kylmyyden tähden jäävänsä osattomiksi joulun evankeliumista: Jos ei teillä mitään muuta enää ole, niin vielä on kuitenkin hiljainen ikävä lasten joukkoon joulun seimen äärelle. Se riitti tietäjille matkakutsuksi. Kun tämän sanon, niin sydämessäni tunnen jonkun vaivautun ystävän huokaavan: Mikä oli tietäjien lähtiessä, kun Jumalan tähti näytti tietä. Minulla raukalla ei sellaista taivaallista tienviittaajaa ole.

Olavi Karesen kirjoitus vuoden 1947 Talvikynttilöissä.

Kunpa osaisi sanoa jotakin niille ystävävanhuksille, joiden vaellus on käynyt vuosi vuodelta yksinäisemmäksi ja joilta joulun tiet ovat menneet jo aikoja sitten tukkoon. Te iloitsitte siitä, että nuorta kansaa muistetaan, että sitä kehoitetaan ja hoidetaan, mutta samalla tunnette ehkä olevanne kaikkein eniten kehoituksen tarpeessa. Jospa osaisi sanoa teille, että joulun seimi, joka näyttää teistä kaukaiselta ja saavuttamattomalta, taitaa olla lähempänä kuin aavistattekaan. Te olette jo kauan itämaan tietäjien etsimismatkalla olleet. Ja jos nyt näyttääkin taivas pimeältä, on Beetlehemin tähti kuitenkin opastanut tiellä. Rakas herännyt kansa, vanhat ja nuoret, Jumalan tähti on teille ihmeellisellä tavalla loistanut. Se on ilmestynyt usein silloin, kun eksymisen vaara on ollut suurin. Näytti se kadonneen välillä tietäjiltäkin. Eivät kai ne muuten olisi Herodeksen hoiviin poikenneet. Evankeliumista me kuitenkin tiedämme, että kun he lähtivät sieltä maailman hovista taas etsimismatkalleen, ilmestyi tähti jälleen ja johdatti heidät määrän päähän.

Ei Herra niitä hengessä köyhiä matkamiehiä silloin eksymään jättänyt eikä jätä nytkään. Onhan heränneen kansan historia aivan kuin jatkuva todistus siitä, kuinka Jumalan tähti on vaikeimpinakin aikoina näyttänyt tietä sinne, missä on Vapahtaja, Herra. Te vanhat tienkulkijat olette olleet kauan matkalla. Monet teistä taitavat olla tänä jouluna aavistamattoman lähellä sitä majaa, joka aivan pian koittaa teille. Se joulu ei lopu koskaan. Täällä olette vavisten kulkeneet siinä pelossa, että tähti häviää matkamiehen silmistä, mutta tänä suurena jouluna, joka on nyt aivan lähellä, se Jumalan tähti saa auringon valkeuden. Joulun Herran kasvot loistavat teille tuhansien Beetlehemin tähtien kirkkaudella. Te olette aroin mielin pelänneet menettäneenne joulun salatun maailman ja herättätkin ihmettelevin silmin ikuiseen jouluiloon siellä, missä Jumala pyyhkii pois kaikki kyynelät. Kunpa me nuoremmatkin saisimme sen joulurauhan.